

Så knækker filmen helt for Anders Jerichow : Efter Yemen kan Saudi-Arabien og

Pol.
23. april
2015

ANDERS JERICHOW

EU må opfordre Saudi-Arabien og andre arabiske Golfstater samt Egypten til at skride ind.

Apropos tragedien om bådflygtninge fra det retsløse Libyen, hør lige denne nyhed fra i går:

Saudi-Arabien og dets allierede har nu afsluttet den sidste måneds militære operation i Yemen. De indleder derfor en politisk og økonomisk genopbygning i landet. Det meddeler den saudiske brigadegeneral Ahmed al-Asiri.

Under Yemen-operationen har de stærke og rige arabiske Golfstater smadret den største yemenitiske milits' våbenlag-

re og stoppet dens forsøg på at overtage landet. Saudi-Arabien og dets allierede har samtidig sikret, det vil sige spærret Yemens grænser, både mod land og til havet, og taget kontrol med såvel dets lufthavne som dets havne. De vil nu forsøge at hjælpe politiske kræfter i Yemen med at etablere et stabilt og legitimt styre.

Whoops!

Det er just, hvad der er brug for i Libyen: et gedigent regionalt initiativ for at stoppe krigen, spærre grænserne, hindre forbydere i at fylde synkefærdige plimsøllere med flygtninge på kurs mod sikkerhed, altså Europa - og at ansøre en politisk proces, der kan samle Libyen og skabe en troværdig politisk udvikling.

DE STATER, som med grønt lys fra det meste af den arabiske verden greb ind i Yemen, stod også bag fjernelsen af den libyske diktator Moamar Gaddafi for tre år siden. De smed ham ud af Den Arabiske Liga og anerkendte en civil overgangsregering, som siden smuldrede - efter en international bombekampagne, som de fleste af de stærke og rige arabiske Golfstater støttede.

Med andre ord: De har et medansvar for udviklingen i Libyen. Flere af dem har også støttet enkelte milits'er i Libyen.

Men nu er Libyen på opløsningens rand. Splittet i tre områder. Uden en troværdig regering. Uden fælles lov og ret. I stedet plaget af rivaliserende milits'er. Resultatet er et retsløst vakuum, som flygtninge og menneskesmuglere gør brug af.

Resultatet er tragedien på Middelhavet - og tragedien i Libyen.

LØSNINGEN af flygtningetragedien findes ikke på Lampedusa eller andre italienske øer. Lige meget, hvor mange flygtninge og migranter Italien og andre EU-lande modtager, er der flere, hvor de kommer fra.

På langt sigt er den eneste løsning, at deres hjemlande oplever udvikling og social fremgang og frihed, så folk ikke føler sig presset hjemmefra.

På kort sigt er det nødvendigt, at stater og regeringer stopper den håbløse trafik af desperate mennesker og hindrer de værst ramte samfund - p.t. Libyen - i at falde fra hinanden.

Nu tager Saudi-Arabien og andre arabi-

Saudi-Arabien som problemløser !?! så tage sig af Libyen

Saudi-Arabien er en del af problemet.

Hvis det er muligt at sikre, det vil sige spærre Yemens grænser, er det også muligt at spærre Libyens ...

Husk Bahrain

ske Golflande derfor fat i Yemen, der har været tæt på at smuldre.

De kan gøre det samme i Libyen.

GODT NOK er Libyen større end Yemen og dets grænser væsentligt længere. Til gengæld er befolkningen meget mindre - Yemen har hen ved 27 millioner indbyggere mod kun godt 6 millioner i Libyen.

Yemen har cirka 1.750 kilometer landgrænse og cirka det samme mod havet.

Libyen har 2.500 kilometer landgrænse og 1.750 kilometer mod havet.

Hvis det er muligt at sikre, det vil sige spærre Yemens grænser, er det også muligt at spærre Libyens.

Hvis det også er muligt at ødelægge de største militsers våbenlagre i Yemen, er det også muligt i Libyen.

JO LÆNGERE Libyen synker ned i sit eget morads, og jo mere omfattende ødelæggelserne bliver i Syrien og Nordirak, des mere forstemmende og tydeligt er det, at den arabiske verden savner både legitime regeringer og troværdige regionale organisationer, som kan tage sig af sikkerhed og samarbejde. Den Arabiske Liga

har ingen pondus. Flere af de traditionelt stærke stater som Syrien og Irak er midt i interne krige. Og det største arabiske samfund, Egypten, vander sig stadig over et folkeligt forsøg på politisk revolution efterfulgt af et militært kup.

Reelt er de rige, relativt stabile og militært veludrustede arabiske Golfstater ene om politisk og militær troværdighed i den arabiske verden. Efter Yemen-operationen kan de ikke hævde, at de er ude af stand til at indgå et politisk samarbejde eller en militær koalition. De kan heller ikke hævde, at de ikke er engageret i den syriske og den irakiske konflikt, for de sørger allerede for penge og våben til krigsparter i de to lande. Og de kan slet ikke undskylde sig med, at de ikke har råd. Dels hører de til verdens rigeste lande. Dels rummer Libyen - ulig Yemen - så store olierigdomme, at det reelt selv kan betale for operationen.

EU må opfordre Saudi-Arabien og andre arabiske Golfstater til at skride ind, gerne med hjælp fra Egypten, der ikke kan tilbyde lederskab, men nok soldater til udstationering på Libyens grænser.

anders.jerichow@pol.dk